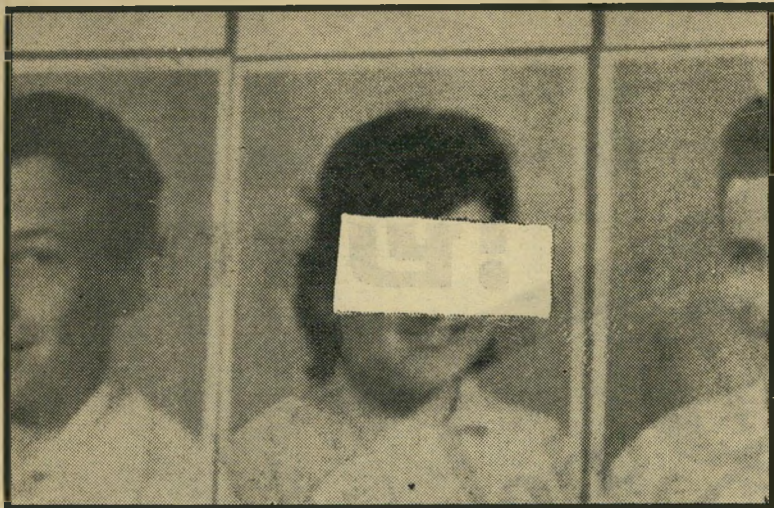

המאשימה (בתמונת מחזור בית הספר)
"היא הייתה עליזה וברירה"

עד למיקרה היו שנות חייה של הנערה רגילות אך מאושרות. היא סימנה בית ספר עממי בירושלים, והייתה חניכת תנור עת הצופים במשך חמש שנים. למרות שהמצב בבית ההורים מעולם לא היה מ- המשכח, המשיכה הנערה את לימודיה בבית-ספר תיכון מקצועי. כל המורים שלה,

דים, העלו אותה על האוטובוס, ונמלטו. * * * זיהוי ללא היסוס הוויים שהיו המומים לאחר שגמרה בתם את תאור התקיפה, לא ידעו מה לעשות. לאחר שהתאוששו במקצת, לקחה

הנערה הנחרדת הייתה משותקת והמומה מכדי להתנגד: "פתחתי את הפה שלי בש- ביל לצעוק", סיפרה הנערה, "אבל הצעקה לא יצאה מהפה". השניים המשיכו להפשיט מעליה את ה- בגדים, כשהאחד מסביר לשני דברים שה- צעירה הנבעתת לא הבינה, ושמעה רק במעורפל.

שכונה ומוזעזעת

שחזרה הנערה הביתה הבחינו הוריה בהתנהגותה המוזרה. הם חששו שקרה משהו לילדתם אך לא יכלו להציל מפיה דבר. "בבוקר של היום ההוא שלתתי את היל- דה שלי לעבודה", סיפרה האם בעיניים דומעות, "כשחזרתי הביתה בערב, אמר לי בעלי שהיא חזרה מהעבודה. הוא היה מאוד מודאג וסיפר שהיא כל הזמן שותקת, ו- גיראת שבורה ומוזעזעת".

"שאלתי אותה אם קרה לה משהו", סיפר האב, "אבל היא לא ענתה לי. בטח פחדה המסכנה". למחרת הלכה הנערה לעבודתה אך המ- שיכה בשתיקתה. סימני הזעזוע גברו משעה לשעה. האם המודאגת הלכה לדאית את בתה בשעת-העבודה כדי לנסות להבין את פשר התנהגותה. מה שראתה החריד אותה עוד יותר: "חשבתי שאולי הכל בגלל המאמץ בעבודה, או החמסין, ולכן הלכתי לראות. מצאתי

ב שכונה ירושלמית מרוחקת, גרה נערה בת 18. היא הייתה צעירה עליוזה ומליאת-חיים, עד לגיל 15. ואז קרה האסון.

מסוכן לצעור דבר!

ב אמונה היא מאשימה, לא פחז ולא יתר, מאשר את הממונה עליה בעירייה: היא הייתה תלמידה, ובחופש- הגדול קיבלה עבודה, בעיריית ירושלים. ביום הראשון לעבודתה — אירע הרבה הפרטים על המקרה מבוססים אך ורק על הגירסה של הנערה ושל הוריה.

וכך הם סיפרו: באותו ערב, כאשר גמרה הנערה בת ה- 15 את עבודתה, לקחה את התיק שלה — ונידהמה. היה לה שם כסף כדי לנסוע הביתה, אבל התיק היה ריק. מישוה הוציא את הכסף.

בעודה עומדת אובד-עצות, נגשו אליה שני בחורים. אחד מהם היה מוכר לה; היא ראתה אותו מספר פעמים באותו יום באו- תה מחלקה, כשהוא מחלק הוראות לעוב- דים.

איתו היה בחור נוסף. השנים גילו התעניינות ושאלו במה הם יכולים לעזור לה. הנערה הסבירה להם כי כל כספה נעלם, ואיננה יודעת כיצד תחזור הביתה. הערב החל לרדת. הבחורים מיד הציעו את עזרתם: הם לא הציעו לה את האגורות הספורות החסרות

בגיל 15 תקף אותה, לדבריה, עובד-העירייה הממונה עליה, היא הפכה לבעלת-מוס

דובר העירייה טוען כי אינו יכול להתערב בעניין, מפני שהדבר אירע

מחורץ לשערת העבודה

ובפרט מורת-ההתעמלות, מעידים עליה ש- הייתה תמיד נערה עליוזה מאוד, מרוצה, פעילה מאוד, והעיקר — בריאה לחלוטין מכל הבחינות. אבל מאז המיקרה היא יושבת בבית הוריה, אינה מסוגלת לצאת. ההורים קנו לה אקורדיון כדי שתעסוק במשהו. קנו לה מכונת-כתיבה כדי שתלמד את מקצוע ההדפסה. לפעמים היא קוראת ספר או עיתון, ולעיתים רחוקות גם כות- בת לעצמה. רוב הזמן היא לבדה. ללא ביטחון עצמי וללא כל חבר. "הכל מפני שהאמנתי להם, והלכתי איתם", היא אומרת. עד כאן גירסת הנערה ובני-משפחתה. ומה טוענים המואשמים בפרשה?

ידיעו על הדבר

ה ממונה על הנערה, אותו זיהתה כאשם העיקרי, גבר משופם, נשוי, ואב לכמה ילדים, הכחיש כל קשר לתקי- פה: "אני לא יודע כלום על אשמה כזאת. זה בטח המצאה של מישהו שרוצה לר- פוק אותי, אבל אין לי מושג מי זה יכול להיות. "אני גיראה פרצוף כזה שיכול לעשות דברים כאלה? יש לי מספיק כבוד עצמי. יש לי משפחה, ורוצים להרוס לי את הכל. הרי אני נשוי, אז מה אני צריך אותה דווקא? "כן, בעצם אני נזכר במשהו: לפני שלוש שנים בערך אמרו עלי משהו כזה. אני לא מבין מה פתאום זה צץ היום. זה היה מוזמן, זה שקר". האשמות אבי הנערה כלפי קשר-השתיקה של העירייה הן כבדות. ענה עליהן דובר- העירייה, רוני פיינשטיין: "כן, האנשים שאותם הזכיר האב כעובדי-העירייה שידעו על תלונתו, באמת ידעו בשעתו על הדבר. אבל נאמר לאב במפורש שעליו לגשת ולהתלונן במשטרה. "אם הוא לא ניגש — הרי זה רק מסי- בות שלו. איך שלא יהיה, הנסיון לאונס בוצע, אם בוצע, לא במסגרת שעות העבודה ולא במסגרת מקום העבודה. כך שאין זה מעניינינו."

האם את הילדה אל רופא-נשים ואילו האב רץ אל העירייה. "הלכתי קודם כל אל מנהל המחלקה", סיפר האב, "אמרתי לו שבתי מספרת על כך שאחד מן העובדים אצלו ניסה לאנוס אותה בעזרת חברו. הוא אירגן מסדר זיהוי דים". את השני היא לא מצאה. "הגבר, שעליו הצביעה הילדה, הכחיש נימרוצות כל קשר למעשה התקיפה. "אני לא האמנתי. הלכתי מיד למזכיר העיר, יעקב מאראש, לעורכת-דין העירייה רות נחמד, לנהל שירות-העירייה שלמה קדר, לכולם. אמרתי להם מה עשו לבתי ועל מי היא מצביעה. "הם שיכנעו אותי לא לפנות למשטרה", טען האב. "הם אמרו שאין לי מה לדאוג, והכל יהיה בסדר".

שום דבר לא עזר

מ אז עברו שלוש שנים. השבוע עוררו ההורים את העניין מ- חדש, חזרו על טענתם שהמקרה הושחק, וכי ילדתם הפכה, כתוצאה ממנו לבעלת- מוס. הם דורשים את הענשת האשמים ו- עזרה בשיקום הילדה. "עד עכשיו עוד קיוויתי שהעניין יסתדר" אמרה האם. "במשך שלוש שנים התרוצצתי עם הילדה שלי בכל בתי-החולים: אחרי המיקרה היא התחילה לרעוד בכל הגוף. ביחוד רעוד לה הברכיים. אחר כך היא הפ- סיקה לרעוד. אבל איבדה את שיתוף-המשקל. היא פשוט לא יכלה יותר ללכת על הרגליים שלה. אין לה יותר שיתוף-משקל. היא מוכרחה להחזיק בקירות אפילו כשהיא רוצה לעבור ממקום למקום". ההורים לא יכלו לראות את מצבה ה- אומלל של ילדתם ועל כן לא הפסיקו לרגע מלטפל בה. "רצנו איתה לרופאים טיבעוניים לרופאי קופת-חולים, לפרופסו- רים בהדסה, ולכל כתובת אפשרית אחרת. שום דבר לא עזר."

השם המלא וכל שאר הפרטים ה- נוגעים לאדם זה שמורים במערכת, למיקרה ותיעוד תקיפה בידון.

אותה כשהיא כל הזמן מסתכלת בעצבנות לצדדים. שאלתי אותה אם קרה משהו והיא ענתה: "אמא, אני נורא מפחדת מכל מיני בחורים פראיים. במשך כל הזמן שהיא דיברה איתי, היא רעדה בכל הגוף". כשחזרה אותו יום מן העבודה היא התמוטטה סופית וסיפרה את כל הסיפור להוריה הנדהמים: לדבריה נטשו אותה השניים, רק לאחר שהפשיטו אותה וראו שהיא בדיוק בזמן מחזור-החודשי. הם הסתלקו מהמקום, השאירו אותה שוכבת על הקרקע חסרת- אונים, וכמעט מחוסרת כל הכרה. אבל אז, כאשר הביטו לאחור וראו אותה במצבה האומלל, התעורר בלבם משהו. הם חזרו, הרימו אותה מן הקרקע עטפו אותה בבג-

לה כדי לנסוע עד לשכונה המרוחקת מאוד. הם היו הרבה יותר נדיבים: הם הציעו שהם ילוו אותה ברגל, עד לביתה, כי הרי סכנה שתצעד לשם לבדה. על כן רצוי שהם יבואו איתה, כדי לשמור עליה בדרכה.

הדרך אל ביתה של הנערה עברה ליד עמק-המצלבה. עד למקום זה נמשכה ה- צעידה בשתיקה מוחלטת, אולם כשהגיעו השלושה לסביבת עמק-המצלבה, החלו שני הגברים לשוחח ביניהם בשפה שהיתה בלתי מובנת לצעירה.

הרחוב היה ריק מאדם כאשר לפתע התנפלו עליה השניים, כמו לפי סימן מוס- כם מראש. הם גררו אותה הצידה, ושם החלו מושכים ומורידים בפראות את בגדיה.

האם

הם הפכו אותה לבעלת-מוס